La Comédiathèque

Kocsmai álhírek

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Ez a szöveg olvasás céljából hozzáférhető.
Ha a művet nyilvánosan kívánja előadni – akár hivatásos színpadon, akár amatőr színházban –, előzetesen be kell szereznie a szerző előadási engedélyét.
Kapcsolat:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/
https://comediatheque.net/contact-form/

Kocsmai álhírek

Jean-Pierre Martinez

Egy elnéptelenedő falu egyetlen kocsmájában a tulajdonosok és a vendégek tréfából álhíreket találnak ki, hogy elfeledjék kilátástalan sorsukat. Csakhogy némelyik hír végül önbeteljesítő jóslatnak bizonyulhat...

Szereplők

Róbert és Gizi: kocsmáros házaspár (férfi és nő)

Klód és Dzseki: temetkezési vállalkozók (férfi vagy nő)

Nikó és Morgan: egyetemisták (férfi vagy nő)

Fredi és Alex: politikusok (férfi vagy nő)

Szam és Max: újságírók (férfi vagy nő)

Fredi és Alex szerepét játszhatják a Nikót és Morgant alakító színészek. Szam és Max szerepét játszhatják a Klódot és Dzsekit alakító színészek.
Ebben a változatban a szereplőpárok vegyesek. Róbert és Gizi kivételével azonban minden szerep szabadon kioszthető férfinak vagy nőnek. Lehetséges szereposztások:
10 fővel: 9 férfi/1 nő, 8/2, 7/3, 6/4, 5/5, 4/6, 3/7, 2/8, 1/9.
9 fővel: 8 férfi/1 nő, 7/2, 6/3, 5/4, 4/5, 3/6, 2/7, 1/8.
8 fővel: 7 férfi/1 nő, 6/2, 5/3, 4/4, 3/5, 2/6, 1/7.
7 fővel: 6 férfi/1 nő, 5/2, 4/3, 3/4, 2/5, 1/6.
6 fővel: 5 férfi/1 nő, 4/2, 3/3, 2/4, 1/5.

© La Comédiathèque

Egy kocsma. A pult mögött Róbert, a tulajdonos, újságot lapozgat, időnként bosszúsan morog. Gizi, a felesége poharakat törölget. Két fiatal, Nikó és Morgan, egy asztalnál ül kólával a kezében. Pólójukon környezetvédő és vegán feliratok láthatók. Az asztalukon újság hever.

Gizi – Nagyon idegesnek látszol. Mi bajod?

Róbert – Hogy mi bajom? Te kérded, mi bajom?

Gizi – Igen, Róbert, mi bajod?

Róbert – Ebben az országban már semmi sem működik, drága Gizikém! Semmi!

Benéz a pult alá.

Gizi – A mosogatógép például tényleg nem működik. Megnézhetnéd.

Róbert – Egytől egyig korrupt gazemberek!

Gizi kinéz a kocsma ablakán.

Gizi – Hát igen... Még az időjárás is pocsék.

Róbert – Tessék?

Gizi – Áprilishoz képest rohadt hideg van, nem?

Róbert – Ja...

Gizi – Harminc éve házasodtunk össze, áprilisban. Emlékszel? Gyönyörű idő volt.

Róbert – Globális felmelegedés, a fenét! Majd megfagyunk, ez az igazság.

Gizi – Vagy talán mi vagyunk a hibásak...

Róbert – Mi?

Gizi – Ahogy öregszünk, egyre jobban kihűlünk.

Róbert a két fiatalra pillant.

Róbert – Nézd azt a két kis hülyét! Egy szál pólóban ülnek.

A fiatalok megcsókolják egymást.

Gizi – Na, ők legalább nem hűltek ki.

Róbert – Ja...

Gizi – Fiatalok...

Róbert – Majd kinövik.

Gizi – Még vannak illúzióik...

Róbert – Ugyan már! Vegánnak mondják magukat, közben kólát isznak.

Gizi – Miért, hús van a kólában?

Róbert – Tudom én, mire gondolok.

Gizi – Csak te tudod...

Róbert – És majd ők fogják eltartani a nyugdíjasokat!

Gizi – Előbb munkát kellene találniuk. Errefelé már alig van. Amióta a gumigyárat bezárták, és külföldre vitték a termelést...

Róbert – Munkát találni? Ahhoz előbb keresni kellene!

Gizi – Hadd élvezzék a fiatalságukat. Ha majd annyi idősek lesznek, mint mi...

Róbert – Mi lesz, ha annyi idősek lesznek?

Gizi – Mindig is érdekelt, miért égetnek gumiabroncsokat a sztrájkoló munkások. Te tudod?

Róbert nem figyel rá.

Róbert – Gumikat?

Gizi – Miért gyújtják fel a gumikat? Valahányszor sztrájkot mutatnak a tévében, gumik égnek. Miért?

Róbert – Legalább a gyárukban vadonatúj gumikat égethettek.

Gizi – Gumit égetni... Minek néz az ki?

Róbert – Mit égessenek helyette?

Gizi – Biztos hagyomány.

Róbert – Persze. A középkorból maradhatott ránk.

Gizi – Ha Jeanne d'Arc ma élne, biztos egy körforgalom közepén, gumiabroncsok máglyáján égetnék el.

Róbert – Jobb volna, ha régi módra, tűzifán sütnék meg?

Gizi – A mai fiatalok legalább nem égetnek gumikat.

Róbert – Nem bizony... Ők autókat gyújtanak fel.

Gizi – A városokban talán. Itt a mi autónk egyszer égett ki, amikor a grillező parazsát a csomagtartóban felejtetted.

Róbert – Én visszahoznám a sorkatonaságot! És nem csupán egy évre, elhiheted.

Gizi – Te voltál katona?

Róbert – Alkalmatlannak nyilvánítottak.

Gizi – Hát igen... De sosem mondtad el, miért.

Róbert – Jobb, ha nem tudod.

Belép Klód és Dzseki, temetkezési alkalmazottak öltözékében.

Klód – Jó napot mindenkinek!

Gizi – Megjöttek a hullaszállítók.

Dzseki – Ma már temetkezési szakembereknek hívnak bennünket.

Róbert – Inkább keselyűknek. Ahol megjelennek, ott biztos bűzlik már valami hulla.

Gizi – Valahányszor beléptek, attól tartok, értem jöttetek.

Klód – Egyszer eljön annak is az ideje. Nálunk mindenki életében egyszer biztosan ügyfél lesz.

Dzseki – Mondhatnátok azt is: megjött a polgármester és a helyettese. Az vidámabban hangzik.

Róbert – Vidámabban? Ha egy faluban a polgármester és a helyettese is temetkezési vállalkozó, ott már harangoznak a falunak.

Klód – Igazad van. Már csak harmincan lakunk itt. Hamarosan szellemfalu lesz.

Gizi – A temetőben többen vannak, mint a misén.

Róbert – A kocsmában meg még a misénél is kevesebben.

Klód – Bizony... Csak öregek maradtak.

Dzseki – A pap már ministránst sem talál.

Gizi – Mondjuk, ki az az őrült, aki a gyerekét papra bízná?

Dzseki – Ez a vírus meg hétről hétre új változatban jelenik meg. Nekünk legalább van munkánk.

Gizi – Szóval ti a válság haszonélvezői vagytok.

Klód – Még munkaerőt is felvennénk. De nálunk is olyan nehéz jó szakembert találni, mint a vendéglátásban.

Dzseki – A temetkezési szakma valahogy nem vonzza a fiatalokat.

Róbert az állával a fiatalok felé int.

Róbert – Ott van kettő, aki munkát keres...

Dzseki – Azért nem veszünk fel akárkit. A hamvasztás kényes munka. Nem olyan egyszerű, mint pizzát sütni vagy begyújtani a grillsütőt.

Gizi – Még a grillsütő is veszélyes. Van olyan idióta, aki az izzó hamut az autója csomagtartójába teszi.

Klód – Fogalmam sincs, ki veszi majd át a helyünket, ha nyugdíjba megyünk.

Róbert – Talán néhány külföldi pizzasütő.

Dzseki – Addig is igyunk valamit.

Klód – Gizi, tölts két jó adag ánizslikőrt! Állítólag minden vírusváltozat ellen véd.

Gizi – Melyikből? Az erősebből vagy a még erősebből?

Dzseki – A szokásosból. A másiknak állítólag mellékhatásai vannak.

Klód – Igen, májzsugorodásról és alkoholmérgezésről is érkeztek jelentések.

Róbert – Látod? Igazi hazafiak. Legalább hazait isznak.

Gizi két pohár ánizslikőrt tölt nekik. Az asztalnál a fiatalok beszélgetni kezdenek.

Morgan – Halálra unom magam ebben a porfészekben.

Nikó – Harminc kilométeres körzetben ez az egyetlen kávézó.

Morgan – Ezt még kávézónak nevezik? Ha lenne legalább zenegép, flipper vagy biliárd, azt mondanám, retró. Így inkább olyan, mint egy zombifilm.

Nikó – Ők legalább sosem unatkoznak.

Morgan – Ezek már kora reggel jól be vannak állva...

Nikó – Még nyolc óra sincs, és máris isznak.

Morgan – Nézd ezeket a leépült alakokat!

Nikó – Lehet, hogy a vírus tette őket ilyenné.

Morgan – Talán az agyukra ment.

Nikó – Akkor alkoholtűrő vírusváltozat lehet. Náluk még az agy is szeszben úszik.

Morgan – Ők a kézfertőtlenítőt is szájon át alkalmazzák. Két adag pálinkához egy csepp vizet.

Nikó – Lehet, hogy ők is mutálódnak. Mint a vírus.

Morgan – Tudod, hogyan mutálódnak a vírusok?

Nikó – Nem.

Morgan – Normális esetben lemásolják magukat, de a szaporodás során mindig becsúszik néhány hiba.

Nikó – Darwini természetes kiválasztódás. Csak itt mindig a selejtek nyernek.

Morgan – Igazad van. Egyre hülyébbek.

Nikó – A hülyeség vírusa pedig nem hagy fel a mutációval.

Morgan – Tudod, mire emlékeztetnek?

Nikó – Csótányokra? Azt mondják, a csótány a feje levágása után is életben marad.

Morgan – A fejükre tényleg nincs sok szükségük. De inkább termeszekre gondoltam.

Nikó – Értem.

Morgan – Társas lények, amelyek a saját házuk tartógerendáit zabálják fel.

Nikó – Aztán egyszer rájuk szakad a tető.

Morgan – Tökéletes meghatározása az emberiségnek, a klímaváltozásnak és a közelgő világvégének.

Sóhajtanak.

Nikó – Mit tehetnénk ellene?

Morgan – A világvége ellen? Nem tudom. A politikában már nem hiszek.

Nikó – Én sem. Felülről nem lehet megváltoztatni a világot.

Morgan – Mindenki a kormányt szidja. De nem azt a kormányt kapjuk, amelyiket megérdemeljük? Ha kevesebb lesz a hülye, talán értelmesebb vezetőink lesznek.

Nikó – Mint a termeszeknél. A királynő sem irányít semmit. Csak tojásokat rak, és újratermeli ugyanazt a rendszert. Amíg a termeszek termeszek maradnak, hiába cseréljük le a királynőt.

Morgan – És amíg a hülyék hülyék maradnak, hiába cseréljük le a hülyék királyát.

Nikó – Hát igen...

Morgan – Meg is van a filozófiaérettségi tétele: az emberiségben törvényszerű, hogy végül a legnagyobb hülyék kerülnek többségbe?

Nikó – Klinikai kísérleteket kellene végezni. Egyelőre a hülyeség francia változata csak Franciaországban terjedt el igazán.

Morgan – Már a hülyéinket sem tudjuk exportálni. Szégyen ez az országnak.

Nikó – Nézzük, meddig képesek elmenni.

Morgan – Biztos meglepetést okoznak. Készen állsz?

Nikó – Teljesen.

Morgan – Kezdődjék az előadás!

Felállnak.

Morgan – Viszontlátásra mindenkinek!

Nikó – Szép napot!

A többiek biccentenek. A fiatalok kimennek.

Gizi – Milyen udvariasak!

Róbert – Nem is tudtam, hogy él még fiatal a környéken. Ismered őket?

Gizi – Talán a nagyszüleiket látogatták meg.

Klód – Vagy a temetésre jöttek.

Róbert – Milyen temetésre?

Dzseki – Aki ott fekszik a halottaskocsiban. Ő volt a falu legidősebb lakója.

Gizi – Harmincfős faluban nem nehéz a legidősebbnek lenni.

Róbert – Polgármesternek meg még könnyebb, ha nincs más jelölt.

Klód – Indulhattál volna te is! Annyi ötleted van Franciaország megmentésére, egy falucskával csak boldogulnál.

Róbert – Jó, jó... Most akkor ki a legöregebb?

Dzseki – Miért, jelentkezel?

Róbert válasz helyett leszedni indul a fiatalok asztalát.

Róbert – Az újságjukat is magukkal vihették volna. Ez nem szeméttelep!

Dzseki – Legalább tudnak olvasni.

Róbert – Látod, Gizi? Mégsem olyan jól neveltek.

Gizi – Légy kedvesebb a vendégekhez! Talán annyian vannak?

Klód – Egyáltalán mit keresnek a kocsmában? Nem iskolában vagy munkában kellene lenniük?

Gizi – Gondolom, ugyanazt, amit ti.

Dzseki – Hajnalban a nagy ragadozók és a fiatal gazellák ugyanannál a folyónál oltják szomjukat...

Klód – Vigyázva az iszapban lapuló öreg krokodilokra.

Gizi értetlenül mered rájuk.

Gizi – Áprilishoz képest tényleg hideg van. (*A temetkezési vállalkozók nem reagálnak.*) Lehet, hogy újra bekapcsolom a fűtést... (*Szünet.*) Ti értetek a mosogatógépekhez?

A temetkezési vállalkozók nemet intenek.

Dzseki – Ha a hamvasztókemencéről volna szó...

Gizi – Csodás! A világot megváltanátok, de egy mosogatógépet sem tudtok megjavítani.

Róbert a poharakkal és az újsággal visszatér a pulthoz. Elpakol, majd belenéz a lapba.

Róbert (*olvas*) – Vadászpuskával megöli erőszakos férjét, láncfűrésszel feldarabolja, majd lúgban feloldja a holttestet...

Klód – Hát ide vezet a nők felszabadítása!

Gizi – Azt írják, a férfi erőszakos volt.

Róbert – Te képes lennél ilyesmire?

Gizi – Csak próbálj meg megütni, és megtudod.

Róbert – És még fel is mentették!

Klód – Hamarosan kitüntetést kapnak érte.

Gizi – Miért is ne? Egy rohadékkal kevesebb. Ő már senkinek sem fog ártani. Igaz vagy nem?

Senki sem meri megcáfolni.

Dzseki – Hát...

Róbert tovább olvas. A címlapon megakad a szeme egy főcímen.

Róbert – Nahát!

Klód – Mi az?

Róbert – A címlapon van, és észre sem vettem. Rendszerint rögtön a bűnügyi híreket keresem.

Dzseki – Újabb gyilkosság?

Róbert (*olvas*) – A legutóbbi választáson tapasztalt rekordmértékű távolmaradás miatt megszüntetik a közvetlen elnökválasztást.

Klód – Ne már!

Róbert (*tovább olvas*) – A következő köztársasági elnököt sorsolással választják ki a választói névjegyzékben szereplő francia állampolgárok közül.

Gizi – Ez lehetetlen!

Róbert – A sorsolást a nemzeti lottótársaság bonyolítja le...

Klód – Hányadika van ma?

Gizi – Fogalmam sincs...

Dzseki – Csak nem április elseje?

Klód – Másodika van, nem?

Gizi – Biztos nem a tegnapi újságot olvasod?

Róbert ellenőrzi a dátumot.

Róbert – Ha ma másodika van, akkor én a holnapi újságot olvasom.

Dzseki – A holnapit?

Róbert (*a címlapra mutat*) – Április harmadika. Itt áll.

Zavart csend.

Klód – Ha már a politikusok sem akarnak kormányozni, hová jutunk?

Dzseki – Már nem tudják, mit találjanak ki.

Róbert – Tényleg hülyének néznek bennünket.

Gizi – Örülnötök kellene! Hiszen ti pontosan tudjátok, hogyan lehetne megmenteni Franciaországot.

Klód – Hát persze...

Dzseki – De mennyire!

Róbert – Ránk úgysem esik a választás.

Gizi – Miért ne? Ötvenmillióból egy az esély. A lottót is meg szokta nyerni valaki.

Dzseki – Ezt nem hiszem el.

Gizi – Miért nem?

Klód – Mert biztosan csalnak!

Dzseki – Hát persze. Az egész le van zsírozva.

Róbert – Fogadni mernék, hogy azt húzzák majd ki, aki a francia elit közigazgatási iskolába járt.

Klód – Ne legyünk naivak. Előre eldöntötték.

Gizi – Tényleg ezt gondoljátok?

Dzseki – Naná!

Klód – Gizi, tölts még egy kört, hogy teljes legyen a védettségünk!

Dzseki – Igen, én még mindig sebezhetőnek érzem magam.

Klód – Ennyi változat özönlik ránk mindenfelől: kínai, indiai, brazil...

Róbert – Afrikai...

Dzseki – Angol...

Gizi – Meg a szomszéd faluból...

Klód – Ezt nekem szántad?

Róbert – Te a szomszéd faluból származol?

Klód – Anyai ágon.

Dzseki – Apai ágon meg az apja egyik barátjától.

Gizi újratölti a poharakat.

Gizi – Tessék.

Róbert – Az ánizslikőr mindenre jó.

Klód – Ezt receptre kellene felírni.

Gizi – Csak a biztosító helyett ti fizessétek ki! A tartozásotokat sem ártana rendezni.

Róbert újra az újságra pillant.

Róbert (*Gizihez*) – Te mit gondolsz?

Gizi – Jaj, engem ne keverjetek a politikába!

Róbert – A mai dátumról kérdezlek! Hányadika van?

Gizi – Várj, hadd gondolkozzam... Tegnap elseje volt, nem?

Dzseki – Akkor ma másodika.

Klód – Ez tényleg a holnapi újság lenne?

Dzseki – Bárcsak! Még nem fogadtam a mai lóversenyre. Mik a nyerő számok?

Róbert leteszi az újságot a pultra. Gizi belepillant.

Gizi – Nézd csak! A megyei tanács ingyen komposztálót ad nekünk.

Dzseki – Komposztálót? Minek?

Gizi – Állítólag így mentjük meg a bolygót.

Róbert – Komposztálót... Ezek tényleg hülyének néznek.

Gizi – Néha már én is azt hiszem, igazuk van.

Dzseki (*Klódhoz*) – Neked van komposztálód?

Klód – Trágyadomb van az udvaron.

Róbert – A mi időnkben a komposztálót trágyadombnak hívták.

Dzseki – Igaz. Régen minden családnak megvolt a maga trágyadombja.

Klód (*ünnepélyesen*) – Ahol trágyadomb van, ott van a család.

Róbert – Trágyadombok mindig is voltak mindenütt.

Dzseki – Kakas a trágyadombon. Még Franciaország jelképe is a kakas.

Klód – És ettől még nem mentettük meg a bolygót.

Róbert – Franciaországot se.

Gizi – Nyilván rád vártak. Nem azt mondtad múltkor, hogy hangokat hallasz?

Róbert – Fülzúgásról beszéltem! Jeanne d'Arc viszont nem fülzúgást hallott, ugye?

Gizi – Ki tudja...

Klód felveszi az újságot, és belenéz.

Klód – Szóval ez nem vicc? Tényleg kisorsolják a következő köztársasági elnököt?

Dzseki – Képzeljétek el, ha engem húznának ki!

Róbert – Ha én lennék az elnök, tudnám, mit kell tenni!

Klód – Én is.

Dzseki – Hát persze.

Róbert – Ami mostanában folyik...

Klód – Így igaz.

Dzseki – Mindig ugyanazok keverik a bajt.

Róbert – Tudjuk, kik azok, mégsem teszünk semmit.

Szünet.

Gizi – Kik?

Róbert – Mi van?

Gizi – Kik azok?

Róbert – Milyen kik?

Gizi – Akik a bajt keverik. Azt mondtad, tudod, kik. Akkor mondd meg, ha olyan okos vagy!

Róbert – Hagyjuk... Én tudom, mire gondolok.

Gizi – Én viszont nem. Megmagyaráznád?

Róbert – Mindjárt rám fogják, hogy... (*A temetkezési vállalkozókhoz.*) Ti értitek, kikről beszélek, igaz?

Dzseki – Naná! Egyre többen vannak.

Gizi – Értem. És errefelé is sok van belőlük?

Róbert – Itt nem, de...

Klód – Még nem.

Gizi – Ha így megy tovább, itt senki sem marad. Az öregek meghalnak, a fiatalok elköltöznek. Még a menekültek sem akarnak ide települni.

Róbert – A menekültek...

Dzseki – Hamarosan mi leszünk a menekültek. Ha már mindenkit eltemettünk.

Klód – Menekültek a falvak elnéptelenedése és a gyárbezárások elől.

Szünet.

Róbert – Egy jó kis háború kellene nekünk!

Dzseki – Attól mindenki összefogna.

Klód – A gazdaságnak is jót tenne.

Dzseki – A tudományról nem is beszélve. A legnagyobb találmányok háború idején születtek. Penicillin, atombomba, mikrohullámú sütő, óvszer...

Róbert – Az óvszerben biztos vagy?

Dzseki – Azt hiszem.

Gizi – És persze ti mennétek harcolni.

Róbert – Miért ne?

Gizi – Te még katona se voltál!

Róbert – Jó, de most már túl öregek vagyunk.

Klód – Meghagyjuk a fiataloknak.

Dzseki – Majd megtanulják, milyen az élet.

Gizi – Háború? Mégis kivel?

Klód – Ez a baj Európával, Gizikém. Már egyetlen szomszédunkkal sem háborúzhatunk.

Dzseki – Örökké a francia–német barátságot emlegetik.

Klód – A többiek meg túl messze vannak.

Róbert – Arra már nincs pénzünk.

Klód – Franciaország fénykorában még világháborúink voltak. Aztán be kellett érnünk gyarmati háborúkkal.

Róbert – Ma már arra futja, hogy katonákat küldjünk járőrözni a saját utcáinkra.

Klód – Nem csoda, ha ezek a katonák unatkoznak.

Róbert – És aki túl sokáig unatkozik, egyszer türelmetlen lesz.

Szünet.

Dzseki – Vagy egy jó kis polgárháború!

Róbert – Igen. Katonai államcsíny.

Klód – Puccs.

Dzseki – Vagy egy pronun... pronon...

Gizi – Pronunciamiento.

Dzseki – Az! Pronunciamiento. Már kimondani is nehéz!

Gizi – Diktatúrát akartok? Ez volna a cél?

Róbert – Rögtön ilyen nagy szavakat használsz.

Dzseki – Nem feltétlenül diktatúrát, de...

Klód – Gondoljatok Francóra. Mindenki diktátornak nevezte. Aztán augusztusban mind elmentek nyaralni a spanyol tengerpartra.

Dzseki – Akkor Spanyolországban csak nem lehetett olyan rossz.

Róbert – Ja...

Gizi – Csak éppen a te szüleid a spanyol polgárháború idején gyalog keltek át a havas Pireneusokon, hogy Franciaországban menedéket találjanak. Igaz?

Róbert – Igaz.

Gizi – Miért nem mentek inkább nyaralni a tengerpartra, amíg elcsitul a háború?

Róbert nem tud mit felelni.

Dzseki – Jaj, politika, politika...

Klód – Minket úgysem kérdez meg senki.

Róbert – Mindig ugyanazok tömik a zsebüket.

Dzseki – És még a kezüket sem hajlandók bepiszkolni. Átengedik a döntést a lottótársaságnak!

Kiisszák a poharukat. Csend.

Klód – Micsoda idióták!

Újabb csend.

Róbert – Tölts még egyet, Gizi! Ezt én állom.

Gizi tölt. Némán isznak.

Gizi – Nem szüntették meg azt az elit politikusképző iskolát?

Dzseki – De. Csak az ott végzett politikusokat nem.

Róbert – A politikusok olyanok, mint a vírusok. Mire megszabadulsz egy változattól, mutálódik, és jön a következő.

Klód – Én már nem is szavazok.

Róbert – Én sem.

Dzseki – Tízből csak egy választó megy el szavazni. A kötelező szavazásról pedig hallani sem akarnak.

Róbert – Ezért döntöttek úgy, hogy kisorsolják az elnököt. Idáig jutottunk.

Szünet.

Gizi – És te mit csinálnál?

Róbert – Mivel?

Gizi – Azt mondtad, elnökként pontosan tudnád, mit kell tenni. Hát mit tennél?

Róbert nem tud felelni.

Klód – Nem bonyolult ez.

Dzseki – Először is...

Hosszú csend.

Róbert – Annyi mindent kellene tenni... Az ember azt sem tudná, hol kezdje, igaz?

Gizi – De mi lenne a legelső intézkedésed?

Róbert – Hát... először megszüntetném a körforgalmakat!

Dzseki – A körforgalmakat?

Róbert – Igen! Régen nem voltak, mégis megvoltunk nélkülük!

Klód – Az igaz.

Róbert – Emlékezzetek! Amikor fiatalok voltunk, nem voltak körforgalmak.

Dzseki – Tényleg nem.

Róbert – Én húszéves koromig egyet sem láttam. Ti?

Klód – Életem első körforgalmát Párizsban láttam, a Diadalívnél. Addig soha.

Dzseki – Akkoriban az ember Párizsba ment körforgalmat nézni, mint az Eiffel-tornyot.

Klód – Szerintem akkoriban az volt az egyetlen egész Franciaországban.

Róbert – Itt biztosan egy sem volt.

Dzseki – Biztosan nem.

Klód – Aztán a fővárosból lassan elárasztották az egész országot körforgalmakkal.

Dzseki – Ma már minden faluban van templom és körforgalom.

Klód – A körforgalom a francia központosítás jelképe.

Róbert – Körbevettek minket a körforgalmak! Igaz vagy nem?

Dzseki – Igaz.

Róbert – És miből épülnek?

Klód – A mi adónkból.

Dzseki – Bizony.

Róbert – Előbb megszüntetem a körforgalmakat, utána az adókat.

Klód – Nem is rossz ötlet!

Róbert – Fizetünk azért, hogy körbe-körbe járjunk. Hát normális ez?

Dzseki – Egyáltalán nem, Róbert.

Gizi – Ráadásul mindig akad pár hülye, aki beáll a közepére, és gumikat éget.

Róbert – Megszüntetem a körforgalmakat, az adókat, aztán az államot!

Klód – Hát...

Csend.

Gizi – Az államot talán mégse. Ki fizetné a nyugdíjatokat?

Dzseki – Addig is, amíg nyugdíjba megyünk, nekünk dolgozni kell.

Gizi – Remélem, nem szondáztatnak meg benneteket.

Klód – Ugyan! Láttál már rendőrt, aki halottaskocsit állít meg?

Róbert – A szállított utasaitok sem fognak panaszkodni.

Dzseki – Ők nem, de a családjuk igen. A múlt héten ez a barom nyitva hagyta a halottaskocsi hátsó ajtaját, amikor elindultunk tőletek.

Róbert – És?

Dzseki – Egy kanyarban kiesett a koporsó.

Róbert – A fenébe!

Klód – Csak a temetőben vettük észre.

Róbert – Mit csináltatok?

Dzseki – Visszamentünk érte. Az árokba gurult egy körforgalomnál, éppen.

Klód – A halottnak szerencsére semmi baja nem esett.

Dzseki – A koporsó viszont kissé összetört.

Gizi – A család biztos örült.

Klód – Szerencsére volt egy francia zászló a csomagtartóban.

Dzseki – A városházáról szereztük.

Gizi – Minek?

Klód – A szombati focimeccsre!

Róbert – Ja, persze.

Dzseki – A koporsóra terítettük fedél helyett. Senki sem vett észre semmit.

Klód – Még szerencse, hogy hamvasztásra vittük. A végén úgyis elégett az egész.

Dzseki – A család kicsit meglepődött. Az elhunyt ugyanis német volt, nyaralója volt errefelé.

Klód – Elénekeltük a francia himnuszt. Mindenki meghatódott.

Dzseki – Egy dolgot megtanultam a szakmában: ha fogalmad sincs, mit mondj, énekeld el a himnuszt. Attól mindenki megnyugszik.

Gizi – Ha egyszer engem szállítotok, legalább józanok legyetek!

Klód – Megígérjük.

Klód és Dzseki kiisszák az italukat.

Dzseki – Hív a kötelesség.

Klód – Aperitifre még visszajövünk.

Kimennek.

Róbert – Francia zászló... Szép kis ország ez!

Gizi – Ezt meg hogy érted?

Róbert gondolkodik, de nem talál választ.

Róbert – Ma reggel nagy a csend, nem?

Gizi – Vihar előtti csend.

Róbert – Miért mondod?

Gizi – Így szokták mondani.

Róbert – Igen, de errefelé sosem szokott vihar lenni.

Gizi – Ki tudja, ezzel az éghajlatváltozással...

Belép két elegáns fiatal, Fredi és Alex. Őket játszhatják Nikó és Morgan korábbi alakítói is, megfelelően átöltözve és átalakítva, vagy két másik színész. Fredi öltönyt, Alex kosztümöt visel; smink, paróka, szemüveg vagy álbajusz segíthet az átváltozásban. Legalább tíz évvel idősebbnek látszanak a két diáknál. Biccentenek a kocsmárosoknak, majd asztalhoz ülnek.

Róbert – Ezeket se láttam még errefelé.

Gizi – Turisták lehetnek.

Róbert – Turisták itt? Az volna az első eset.

Gizi – Biztos unják már a spanyol tengerpartot.

Róbert – Az egyetlen külföldi itt az a német volt, akit múlt héten temettek.

Az újonnan érkezők összeesküvő módjára beszélgetnek, de olyan hangosan, hogy a kocsmárosok is hallják.

Fredi – Szóval itt volna...

Alex – Úgy tűnik. (*Egy papírt néz.*) A körforgalom után a Sportkávézó, a templommal szemben. Másik kocsma úgy sincs a faluban.

Alex átadja a papírt Fredinek.

Fredi (*a papírt nézi*) – Róbert Sánchez úr... (*A pultra pillant.*) Gondolja, hogy ő az?

Alex – Attól tartok.

Fredi – Igazi győztes típusnak látszik.

Alex – Lám, a véletlennek sincs mindig jó ízlése.

Fredi – És semmiről sem tud?

Alex – Még senki sem tudja. Csak holnap jelentik be. (*Kinéz az ablakon.*) De úgy tűnik, kiszivárgott a hír. A tévé már itt van.

Fredi – Sokkolni fogja.

Alex – Biztosan.

Megcsörren Fredi mobilja. Felveszi.

Fredi – Igen, Elnök úr... Igen, itt áll előttem... Hogy elnöknek látszik-e? Hát, inkább olyan képe van, mint... Talán rendes öltönyben másként festene... Nem, még nem közöltem vele... Természetesen, Elnök úr. Igaza van, leköszönő elnök... Rendben, akkor hagyom csomagolni.

Róbert és Gizi, akik elkaptak pár mondatot, csodálkozva összenéznek.

Alex – Nos?

Fredi – Nincs visszaút. El kell mondanunk neki.

Felállnak.

Gizi – Megnézed, mit akarnak?

Róbert indul felvenni a rendelést, közben kinéz az ablakon.

Róbert – Miféle autó áll odakint?

Gizi is kinéz.

Gizi – Mintha tévéstáb lenne.

Róbert értetlenül az új vendégekhez fordul.

Róbert – Mit hozhatok?

Fredi – Jó napot, uram! Ön Róbert Sánchez?

Róbert – Én vagyok. Miért?

Alex – Jobb lenne, ha leülne, Sánchez úr.

Róbert – Nem szoktam leülni a vendégekkel.

Fredi – Most azért tanácsos volna.

Alex – Jó hírt hoztunk.

Róbert – Jó hírt? Ja, értem. Gizi! Jehova tanúi jöttek, hozd a vadászpuskát!

Gizi kimegy.

Fredi – Nem tartozunk semmilyen szektához, Sánchez úr. A köztársaság kormánya küldött minket.

Róbert (*nyugtalanul*) – A kormány? Az adóhivataltól jöttek?

Alex – Nyugodjon meg, nem adóellenőrzésről van szó. Inkább ajándékot hoztunk.

Róbert – Ajándékot?

Fredi – Egy széket, Sánchez úr.

Róbert – Mondtam már, hogy nem akarok leülni!

Alex – A köztársasági elnöki széket.

Róbertet megdöbbenti a hír.

Róbert – Ugye ez valami kandi kamerás műsor?

Fredi – Szó sincs róla.

Alex – Biztosítom, ez nem tréfa.

Fredi – Látta kint a tévés autót?

Róbert újra kinéz az ablakon.

Alex – Az még csak az első. Egy óra múlva tíz lesz itt. Vagy száz.

Fredi – Mind ön miatt jöttek, Sánchez úr.

Róbert – Miattam?

Alex – Hogy megörökítsék első reakcióját a választási győzelme után.

Róbert – Miféle győzelem?

Fredi – Sánchez úr, hivatalosan közlöm, hogy a nemzeti lottótársaság sorsolásán önt választották Franciaország következő köztársasági elnökévé.

Alex – Igen, Sánchez úr. A sors önt jelölte ki Franciaország megmentésére.

Róbert – Ezt nem mondják komolyan!

Fredi – Attól tartok, de igen.

Róbert – Azt hiszem, mégis leülök.

Zavartan lerogy egy székre.

Alex – Megértjük, hogy ez kissé váratlanul érte.

Róbert – Kissé?

Fredi – De ne aggódjon, nem kell azonnal beköltöznie az elnöki palotába.

Alex – Néhány napig még csak megválasztott elnök lesz. A hivatalban lévő elnök az átadásig ellátja a napi ügyeket.

Róbert – Néhány nap? Pontosan mennyi?

Fredi – Mondjuk két hét.

Alex – Lesz ideje megszokni a gondolatot.

Róbert – Hát persze...

Gizi visszatér egy puskával.

Gizi – Mi folyik itt?

Róbert – Gizi, megütöttük a főnyereményt! A lottótársaságtól jöttek!

Gizi – Ne mondd! (*Leteszi a puskát.*) Mennyit nyertünk?

Fredi – Nem a lottóról van szó, asszonyom.

Alex – Mi szervezzük a sorsolásos elnökválasztást.

Fredi – Az ön férje a szerencsés nyertes. Ő lesz a következő elnök.

Gizi – De hát mi nem is játszottunk!

Alex – Ebben a játékban mindenki részt vesz, aki szerepel a választói névjegyzékben.

Gizi – Akkor te vagy az új elnök, Róbertkém?

Róbert – Várjanak! Még nem mondtam igent.

Fredi – De nem is mondhat nemet!

Róbert – Hogyhogy?

Alex – Nem utasíthatja vissza. Mint amikor valakit esküdtnek választanak.

Fredi – A törvény kötelezi. Nem mondhat le a megbízatásról.

Gizi – De Róbert! Miért is mondanál nemet?

Róbert – El tudsz engem képzelni köztársasági elnöknek?

Gizi – Mindenről van véleményed. Állandóan azt hajtogatod: ha én lennék az elnök, minden egyszerű lenne!

Róbert – Hát igen...

Alex – Most megvalósíthatja a programját, Sánchez úr.

Gizi – Mindig tudtam, hogy országos jelentőségű férfi lesz belőled!

Róbert – Rendben, ha nincs választásom... De most mit csináljak?

Fredi – A hivatalba lépésig már meg is kezdheti a kormányalakítási tárgyalásokat.

Róbert – Az én kormányom?

Alex – Egyedül csak nem kormányozhat! Mégiscsak demokráciában élünk.

Fredi – Sorsolásos demokrácia ugyan, de attól még demokrácia.

Alex – Minisztereket kell választania.

Gizi – Megkérhetnéd a hullaszállítókat.

Fredi – A hullaszállítókat?

Gizi – A polgármestert és a helyettesét. Egyetértenek Róberttel a körforgalmak ügyében. Egyszerű, de becsületes emberek. Habár a tartozásukat igazán rendezhetnék...

Fredi – Rendben. Hagyunk egy kis időt, hogy mindezt megemésszе, és átgondolja.

Róbert – Gondolkozzam? Nem nagyon szoktam. Min?

Alex – A politikai programján!

Fredi – Franciaország számít önre, Elnök úr!

Gizi – Hallod, Róbert? Franciaország számít rád!

Alex – Most ünnepeljék meg a fényes győzelmet a híveikkel. Holnap hivatalos autó viszi az elnöki palotába.

Gizi – A palotába?

Fredi – A leköszönő elnök mielőbb találkozni akar önnel az átadás előkészítésére.

Alex – És persze hogy átadja az atomtáska kódját.

Gizi – De hát nekünk már van bőröndünk!

Róbert – Persze, gurulós bőrönd. Ugye, Gizi? A szigeti nyaralásra vettük.

Gizi – Akkor repültünk először, emlékszel?

Róbert – Azóta egyszer sem.

Gizi – A bőrönd kódja pedig...

Róbert – A születési dátumom. Vagy a tiéd? Már nem emlékszem.

Fredi – A nukleáris indítókódot tartalmazó táskáról beszélek, Sánchez úr.

Róbert – Ja, persze, az atomtáskáról.

Gizi – Úgy érti... az atombombát?

Fredi – Elnökként ön a hadsereg főparancsnoka is. Háborút indíthat. Akár atomháborút is. Természetesen csak végszükség esetén.

Gizi – Remek! A férjemnek épp vannak ötletei erről. Ugye, Róbert?

Róbert – Nekem?

Gizi – Az előbb mondtad, hogy egy jó kis háború kellene nekünk!

Alex – A következő repülőútjukon már az elnöki géppel utazhatnak.

Fredi – Azt is el kell döntenie, melyik országba teszi az első hivatalos látogatását.

Gizi – Mit szólnál a Kanári-szigetekhez, Róbert?

Róbert – A Kanári-szigetek egy ország?

Alex – Egyelőre nem. Most pedig hagyjuk, hogy nyilatkozzon a sajtónak.

Fredi – Biztosan izgatottan várják, milyen politikát kíván folytatni.

Alex – Főleg külpolitikai téren.

Fredi – Elég néhány alapelv, a részletekbe ne menjen bele. A beiktatás után lesz sajtótájékoztató.

Alex – Elnök úr... És Franciaország első asszonya...

Kimennek.

Gizi – El tudod hinni, Róbert? Végre megvalósíthatod a programodat!

Róbert – Nekem van programom?

Gizi – Az összes nagyszerű ötleted, amellyel megmentenéd Franciaországot a hanyatlástól!

Róbert – Ja, persze...

Belép két újságíró, Szam és Max. Őket játszhatják a korábban Klódot és Dzsekit alakító színészek is, ha a külsejük kellően eltérő.

Max – Sánchez úr, asszonyom! A Kamu TV-től jöttünk. A nap első nyilatkozatát a mi hírcsatornánknak adná?

Szam – Nem tartjuk fel sokáig. Tudjuk, milyen értékes most már az ideje.

Róbert – Hát igen...

Gizi – Dehogyisnem! Örömmel!

Max mikrofont nyújt Róbertnek.

Max – Elnök úr, öné a szó. (*Róbert hallgat.*) Beszéljen a mikrofonba, nem halljuk!

Róbert kínosan feszeng.

Gizi – Na, Róbert, mondj már valamit!

Róbert – Hát... Nem készültem beszéddel.

Szam – Úgy látom, elállt a szava. Furcsa ez egy frissen megválasztott elnöktől: az ember azt hinné, van beleszólása.

Róbert – Megválasztott... Véletlenül húztak ki. Még csak nem is lottónyeremény. Ott legalább magam választom a számokat.

Max – Ne szerénykedjen, Sánchez úr! A költő is megmondta: véletlenek nincsenek, csak sorsszerű találkozások.

Szam – Önnek Franciaországgal volt találkozója. Ahogy egykor Jeanne d'Arcnak, Pétain marsallnak és de Gaulle tábornoknak.

Gizi – Na, Róbert! A pult mögött mindenről tudsz beszélni. Most mikrofon van előtted!

Max – Érthető, hogy még nem dolgozta ki a programját. De legalább az első jelképes intézkedését elárulná nézőinknek?

Róbert – Jelképes?

Szam – Egész Franciaország önt hallgatja.

Gizi – Most beszélj a körforgalmakról! (*Róbert hallgat.*) Gyerünk, mondd!

Róbert – Az istenit, hagyjál már! Mondd el te!

Max – És ön, az ország első asszonya?

Gizi – A férjem megszüntetné a körforgalmakat, az adókat és az államot.

Szam – Az államot?

Gizi – És visszahozná a sorkatonaságot, katonai puccsot szervezne, és hadat üzenne Németországnak.

Max – Katonai puccsot? Vagyis saját magát döntené meg?

Gizi – Miért saját magát?

Szam – Mert addigra már ő lesz a köztársasági elnök.

Gizi – Tényleg, Róbert! Erre nem gondoltál.

Róbert – Ezek csak kezdeti ötletek voltak. Lehet még finomítani. És Németország helyett lehetne Monaco, Andorra vagy Belarusz is.

Gizi – Igen, a gumigyár! Ez igazán fontos téma!

Max – A gumigyár?

Gizi – Volt itt egy. Úgy tíz éve bezárták, és külföldre vitték.

Szam – Monacóba?

Róbert – Belaruszba.

Gizi – Az üzletnek ez nagyon rossz volt.

Szam – Franciaország külkereskedelmi mérlegének?

Róbert – Annak is. De főleg a kocsma forgalmának.

Gizi – A munkások sokat ittak, dohányoztak, és kaparós sorsjegyre költötték a minimálbérüket.

Róbert – Az ilyen ember jó vendég. Már lányokat is akartam alkalmazni, de a feleségem nem örült neki. Igaz, itt már csak idős nénik maradtak. Aztán jött a sztrájk, a gyár meg bezárt.

Gizi – Sztrájkról jut eszembe: maguk tévések. Miért égetnek mindig gumikat a sztrájkolók, főleg ha kamera is van?

Max – Nem tudom.

Gizi – Az ország első asszonyaként betiltanám a gumiégetést sztrájk idején. Mi értelme? Ráadásul szennyezi a levegőt!

Szam – Értem. Az ország első asszonya tehát különösen fontosnak tartja a környezetvédelmet.

Gizi – Minden francia háztartásnak ingyen komposztálót!

Max – Komposztálót?

Gizi – Franciaország jelképe ezentúl nem a trágyadombon álló kakas lesz, hanem egy tyúk a komposztálón.

Max – Biztosan a feminista programjára is kíváncsiak a nézőink.

Szam – Eljönne az élő adásunkba bemutatni?

Gizi – Tényleg szerepelünk a tévében?

Max – Már ma este, asszonyom. Ha beleegyezik, ön lesz az esti nyolcas híradónk fővendége a Kamu TV-n.

Gizi – Fantasztikus! Ugye, Róbert?

Róbert – Igen... Fantasztikus.

Szam – Akkor megegyeztünk. Hét körül küldünk autót. Vagy inkább hatkor... (*Maxhoz.*) A sminkeseknek itt lesz munkájuk bőven.

Indulnak kifelé. Max még visszafordul Róberthez.

Max – Még egy jó tanács.

Róbert – Igen?

Max – Ma április elseje van, Sánchez úr. Két hét múlva már az elnöki palotában lakik. Vegyen új öltönyt, lehetőleg sötétet. A képernyőn jobban mutat.

Szam – Az ország első asszonyának pedig... nem ártana egy kis királynői elegancia!

Kimennek. Róbert és Gizi eltöpreng.

Gizi – Szóval mégiscsak április elseje van...

Róbert meghökkenten néz rá.

Sötét.

Fény.

Gizi poharakat törölget a pult mögött. Róbert a kelleténél szűkebb öltönyben óvatosan kinéz az ablakon.

Róbert – Hány óra?

Gizi – Hét. Miért?

Róbert – Csak úgy.

Gizi – Hiába várod őket. Áprilisi tréfa volt.

Róbert – Tudom én! Ne nézz hülyének.

Gizi – Akkor miért vagy öltönyben?

Róbert – Talán nincs jogom néha kiöltözni? Mindig azt mondod, úgy nézek ki, mint egy csavargó.

Gizi – Az esküvői öltönyödben?

Róbert – Csak ez van.

Gizi – Akkor ne hajolgass benne!

Róbert – Én legalább még beleférek.

Gizi – Mit mondtál?

Róbert – Semmit.

Gizi – Jobb is. Emlékezz arra a nőre, aki feldarabolta a férjét, mert rosszul bánt vele! Nekem is megvan otthon minden: puska, láncfűrész, marólúg...

Róbert – Van nálunk marólúg?

Belép Klód és Dzseki.

Klód – Elnök úr! Franciaország első asszonya!

Dzseki – Látom, felvetted az ünneplő öltönyt, Róbert!

Róbert – Jól van már!

Klód – Hallottuk, kormányalakításról tárgyalsz. Gondoltuk, benézünk, hátha...

Dzseki – Mégiscsak választott tisztségviselők vagyunk. Már az első fordulóban nyertünk. Jó, nem volt más jelölt, de akkor is.

Klód – Nekünk is vannak ötleteink Franciaország rendbehozatalára, igaz?

Dzseki – Hogyne!

Klód – Ha a pénzügyminiszteri tárcában van pénz, vállalom. Te?

Dzseki – Én belügyminiszter lennék.

Gizi – Minek?

Dzseki – Először is eltöröltetném a bírságaimat. Képzeld: részegen, gyorshajtásért megállít a rendőr. Felmutatom a miniszteri igazolványomat: nyugi, fiúk, én vagyok a főnök!

Klód – Mondd csak, Róbert: az öltöny ment össze, vagy te híztál?

Gizi – Elszállt magától, a feje is megdagadt. Biztos azért.

Róbert – Most te is kezded?

Gizi – Ne bánkódj. Az elnöki öltöny úgyis túl nagy lett volna rád.

Klód – Na mindegy. Megmaradnak a körforgalmak.

Róbert – Nem ereszkedem le hozzátok, hogy válaszoljak.

Gizi – Azért kíváncsi lennék, ki találta ki ezt a szörnyű tréfát.

Dzseki – Én is.

Klód – Te szívesen feláldoztad volna magad Franciaországért, csak Franciaország nem kért belőled.

Róbert – Elég a szócséplésből! Ez egy kocsma. Ha maradtok, rendeljetek!

Gizi – Na, fiúk, koporsó után jöhet egy korsó? Mit töltsek? Valami halálosan erőset?

Dzseki – Inkább egy mentás ánizslikőrt.

Klód – Nekem meg egy gránátalmásat.

Gizi kiszolgálja őket.

Dzseki – Kár érte. Szerintem remek ötlet volt.

Klód – Ötvenmillió elnökjelölt, százszázalékos részvétel, semmi kampány.

Dzseki – Ma mindenki a közösségi oldalakon mondja meg, hogyan mentené meg a világot. Külpolitikáról, orvostudományról... mindenki mindenhez ért.

Gizi – És akkor?

Klód – Véletlenszerűen kiválasztunk egyet, beköltöztetjük az elnöki palotába, hadd valósítsa meg az elképzeléseit. Ha nem sikerül, a mandátuma végén lefejezzük.

Dzseki – Biztos kevesebb lenne az észosztó. Tudtátok, hogy a csótány fej nélkül is élhet?

Róbert – Honnan tudod? Levágtad már egy csótány fejét?

Dzseki – A tudományos rovatban olvastam.

Róbert – Ha az újság írja, biztos igaz.

Gizi – A közösségi oldalak előtt is így volt. Mindig akadt egy hülye, aki mindenhez hozzászólt.

Klód – Hol például?

Gizi – Mondjuk egy kocsma pultjánál.

Róbert – Legalább a véleménye nem jutott túl a faluhatáron.

Dzseki az újságra pillant.

Dzseki – Mi újság ma? Vagy ez a holnapi szám?

Klód – Mit gondolsz, Róbert? Mai az újság?

Róbert – Nem, a jövő heti, te marha.

Gizi – A politikai lottó eredményét keresed?

Dzseki – Inkább a gyászjelentéseket. Terveznem kell a heti munkát.

Lapozgatja az újságot.

Gizi – Na, fellendül az üzlet?

Dzseki – Nahát, az új korelnök is beadta a kulcsot.

Gizi – A korelnökség nem éppen hosszú távú állás.

Dzseki – Az állás megüresedett, ha valakit érdekel.

Gizi – És egyébként?

Dzseki – Megy a bolt, döcögve.

Klód – Ez az oltás sokat árt a temetkezési iparnak.

Gizi – Mondhatni, járulékos áldozatok vagytok.

Dzseki – Ezt nem hiszem el! (*Klódhoz.*) Ezt nézd!

Átnyújtja Klódnak az újságot.

Klód – Hol?

Dzseki – Ott!

Klód – Ez lehetetlen!

Róbert – Most meg mi van?

Klód – Ez nem fog tetszeni, Róbert.

Róbert – Mondd már!

Dzseki – Benne van a neved a gyászjelentések között!

Róbert – Most már tényleg az agyamra mentek!

Klód – Esküszöm! Róbert Sánchez! Nézd meg!

Gizi – Biztos névrokon. Sánchez nevű emberből nincs hiány.

Dzseki visszaveszi az újságot.

Dzseki (*olvas*) – „Felesége, Gizi, és lánya, Kimberley mély fájdalommal tudatják, hogy Róbert Sánchez életének hatvanharmadik évében siklóernyős balesetben tragikus hirtelenséggel elhunyt. Hamvasztása...”

Klód – Ez azért elég pontos.

Róbert – Abbahagynátok ezt a hülyeséget?

Dzseki odanyújtja neki az újságot.

Dzseki – Ha egyszer itt áll! Biztos igaz, ha az újságban van!

Róbert belenéz.

Róbert – Mi a fene ez már megint?

Gizi a válla fölött olvas.

Gizi – Ez nem igaz! Valaki haragszik ránk?

Klód – Tegnap elnök, ma halott.

Dzseki – A francia köztársaság történetének legrövidebb elnöki ciklusa.

Klód – Kis híján állami temetést kaptál volna.

Gizi – Hadd nézzem! (*Elolvassa.*) Tényleg! Azt írják, meghaltál, Róbert!

Róbert – Ahogy mondtad, biztosan egy névrokonom. Egy szinonimám.

Gizi – Bizonyára nem te vagy az egyetlen Sánchez nevű szamár.

Klód – De hány Róbert Sáncheznek hívják a feleségét Gizinek és a lányát Kimberley-nek?

Dzseki – Kimberley a lányotok neve, ugye?

Róbert – Igen. (*Újra elolvassa.*) „Felesége, Gizi, és lánya, Kimberley mély fájdalommal tudatják, hogy Róbert Sánchez életének hatvanharmadik évében siklóernyős balesetben elhunyt. Hamvasztása...”

Gizi – És tényleg a hatvanharmadik évedben jársz.

Róbert – Igen.

Klód – Minden stimmel.

Róbert – Siklóernyős balesetben? Ahogy mondod, minden stimmel!

Dzseki – Nem szoktál siklóernyőzni?

Róbert – Dehogynem! Főleg esténként. Reggel inkább szörfözöm vagy vízisíelek.

Klód – Tényleg?

Róbert – Hát persze hogy nem, idióták! Azt se tudom, mi az a siklóernyő!

Gizi – Tulajdonképpen mi az?

Dzseki – Egy nagy szárny, amit a hátadra erősítesz. Leugrasz vele egy szikláról, és lelebegsz a völgybe.

Gizi – Látom is magam előtt az én Róbertemet!

Klód – Elég veszélyes lehet.

Dzseki – Nem csoda, hogy történnek balesetek. Halálosak is.

Róbert – De hát nem siklóernyőzöm!

Gizi – Reggelente még a lépcsőn is alig jut le, főleg ha előző este sokat ivott. Nemhogy leugorjon egy szikláról valami szárnnyal!

Klód – Azért az is stimmel, hogy „Gizi, felesége, Kimberley, lánya...”

Dzseki – Ez nem lehet véletlen.

Gizi – Ha nem véletlen, akkor mi?

Róbert – Nem tudom.

Klód – Ahogy a költő mondta: nincsenek véletlenek, csak véletlen egybeesések.

Dzseki – Biztosan ezt mondta a költő?

Klód – Nem ezt? Gizi?

Gizi – Kicsoda?

Klód – A költő!

Gizi – Melyik költő?

Dzseki – Tényleg, melyik?

Gizi – De amúgy jól vagy?

Róbert – Miért ne lennék?

Gizi – Hát, ha egyszer azt írják, meghaltál...

Róbert – Látjátok, hogy élek!

Gizi – Honnan tudjuk biztosan?

Klód – Nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél.

Dzseki – Főleg hamvasztás előtt.

Csend.

Róbert – Ha meghaltam volna, csak észrevettem volna, nem?

Gizi – Főleg egy siklóernyős balesetben.

Klód – Azt nehéz észrevétlenül végigcsinálni.

Dzseki – Hacsak nem vagy alvajáró.

Róbert – Alvajáró?

Klód – Az alvajárók éjjel olyanokat csinálnak, amire reggel már nem emlékeznek.

Dzseki (*Gizihez*) – Róbert alvajáró?

Gizi – Horkolni horkol. De az alvajárás... Olyasmit persze szokott csinálni éjjel, amire reggel nem akar emlékezni: amikor veletek vedel hajnalig.

Róbert – Láttatok már olyat, aki álmában siklóernyőzik?

Szünet.

Klód – Vízisíeltél már?

Róbert – Ennek mi köze hozzá?

Klód – Nem tudom. Tölts még egy kört, Gizi, kezdünk belezavarodni!

Dzseki – Attól talán kitisztul a fejünk.

Gizi tölt. Isznak. Klód újra az újságot nézi.

Klód – Hatvankét évesen meghalni! Gondoljatok bele!

Dzseki – Ez még nem kor a halálhoz.

Klód – Persze elsősorban azoknak szomorú, akik itt maradnak.

Dzseki – Szegény Gizi, özvegy lettél!

Róbert – Ha meghaltam volna, ti tudnátok először! Temetkezési vállalkozók vagytok!

Gizi – Vagy megint valami tréfa.

Klód – Tréfa?

Dzseki – Ki találna ki ilyesmit?

Róbert – Nem tudom... Talán két temetkezési vállalkozó?

Klód – Róbert, csak nem képzeled, hogy mi...?

Dzseki – Mi szakemberek vagyunk! Van szakmai etikánk!

Gizi – Akkor ki? Már csak harmincan élünk a faluban, mindenkit ismerünk.

Belép Nikó és Morgan, és asztalhoz ülnek. Ezúttal gótikus stílusú ruhát viselnek.

Nikó – Jó napot!

A többiek gyanakodva figyelik őket.

Róbert – Ezek viszont nemrég tűntek fel itt.

Gizi – Lehet, hogy ők küldözgetik a névtelen üzeneteket?

Klód – Inkább vészmadaraknak nevezném őket.

Gizi – Pedig kedvesnek tűnnek.

Róbert – Kedvesnek? Úgy néznek ki, mint a vámpírok!

Nikó és Morgan a pulthoz lépnek. A többiek óvatosak.

Klód – Vigyázat, idejönnek!

Morgan – Elnézést! Itt hagyhatnánk pár flyert?

Gizi – Pár mit?

Nikó – Szórólapokat, ha úgy jobban érthető.

Klód – Ha szórólap, miért nem azt mondod?

Dzseki – Elvégre Franciaországban vagyunk!

Nikó – Nem tudom... A flyer modernebben hangzik.

Morgan – Szóval itt hagyhatjuk a szórólapokat?

Róbert – Attól függ, mit hirdettek.

Nikó – Siklóernyős tanfolyamot.

A négy idősebb szereplő mozdulatlanná dermed.

Róbert – Siklóernyőt?

Morgan – Az első óra ingyenes, ha érdekelné önöket.

Nikó – Már holnapra tudunk időpontot adni.

Gizi – Időpontot? Minek?

Morgan – Az első repülésre.

Róbert – Halljátok ezt? Repülésre!

Klód – Siklóernyő... az első próba ingyen...

Nikó – Ha az nem tetszik, bungee jumpingot is szervezünk.

Morgan – A barátaink elfoglalták a régi gumigyárat.

Nikó – Találtak ott egy rakás gumibelsőt, és azokból készítették a bungee-köteleket.

Gizi – Legalább nem égetik el őket.

Morgan – Beleveti magát az ember a semmibe. Mindent elenged. Páratlan élmény!

Nikó – Kicsit olyan, mint ejtőernyővel ugrani. Az ember madárnak érzi magát.

Morgan – Szárnyatlan madárnak, amelyik kőként zuhan.

Nikó – De teljesen veszélytelen, ne aggódjanak!

Morgan – Eddig még senki sem halt meg.

Klód – Sok vendégetek volt már?

Nikó – Őszintén szólva... önök lennének az elsők.

Gizi – Szép! Valakinek le kell tesztelnie a gumit, nem?

Morgan – Na? Itt hagyhatjuk a flyereket? Vagyis a szórólapokat?

Róbert – Mindjárt megetetem veletek azokat a flyereket!

Dzseki – Gyilkosok!

Róbert – Hát hogy képzelitek!

Nikó – Jól van, elnézést...

Morgan – Két kólát azért kérhetnénk?

Gizi – Kólát?

Róbert – Tűnjetek el, mielőtt előhozom a puskát!

Nikó és Morgan döbbenten távoznak.

Dzseki – Siklóernyőzés!

Klód – Ezeknek semmi sem szent!

Róbert – Mindet bevonultatnám katonának!

Klód – Mindet az ejtőernyősökhöz. Egy év után meglátnánk, akarnának-e még ugrálni.

Szünet.

Gizi – Ti ugrottatok már ejtőernyővel?

Dzseki – Ejtőernyővel?

Klód – Nem.

Dzseki – Ugyan minek ugranánk?

Klód – Reggel az ágyból is alig tudunk kiugrani.

Róbert – Gyerünk, az én köröm!

Róbert tölt. Isznak.

Klód – Azért furán néznek ki ezek a fiatalok.

Gizi – Bungee jumping... Én ugyan nem bíznám rájuk az életemet.

Dzseki – Már csak a kasza hiányzik a kezükből, hogy elvágják a kötelet.

Róbert – Ha éjjel találkoznék velük egy elhagyott gyárban, halálra rémülnék.

Klód – Nem akarok sürgetni senkit, de a kocsiban vár ránk egy ügyfél.

Dzseki – És ebben a melegben...

Gizi – Reggel óta tényleg felmelegedett.

Klód – Indulás! Gyerünk, gyerünk! Ahogy az ejtőernyősök mondják.

Indulnak. Dzseki még visszafordul.

Dzseki – Gizi, azért hamarosan gyere be hozzánk!

Gizi – Minek?

Klód – Róbert hamvasztása miatt. Papírokat kell kitölteni, és a szertartás részleteit is megbeszélni.

Dzseki – Őszinte részvétünk!

Kimennek. Róbert és Gizi összenéznek. Gizi belenéz az újságba.

Gizi (*olvas*) – „A szertartást szűk családi körben tartják...” (*Róberthez.*) Három nap múlva! El tudod hinni?

Róbert – Igen...

Gizi – Vajon mit vegyek fel?

Róbert elképedve bámul rá.

Sötét.

Fény.

A kocsma üres. Mindenütt virágok, rajtuk feliratok: „Máris hiányzol!”, „Sosem feledünk!”, „Nagy űrt hagysz magad után!” Nikó és Morgan újra pólóban lépnek be. A pult mögött nincs senki, ezért leülnek egy asztalhoz.

Morgan – Végül is jól szórakozunk ebben a faluban.

Nikó – Ha az ember tud értelmesen játszani...

Morgan – De talán ideje abbahagyni.

Nikó – Nekik is szórakozás, nem?

Morgan – Igaz. Internetük sincs, közösségi oldalakra se járnak... Nekik a kamu híreket személyesen kell eljuttatni a kocsmába, a helyi újságban. Ne mondd, hogy máris van új ötleted!

Nikó – A jó ötlet nem terem csak úgy.

Morgan – Az elnöki sorsolással már elég magasra tettük a mércét.

Körülnéznek.

Morgan – Senki sincs itt. Furcsa.

Nikó – Hová tűntek?

Morgan – És mi ez a sok virág?

Nikó – Esküvő?

Morgan – Ki házasodna itt? Csak öregek élnek a faluban.

Nikó – Vagy temetés.

Morgan – Temetés?

Gizi váratlanul előbukkan a pult mögül. Ünnepélyes, fekete ruhát visel.

Gizi – Mit adhatok?

A fiatalok összerezzennek.

Nikó – Bocsánat, nem láttuk.

Morgan – Két kávét kérünk.

Gizi – Sajnálom, a gépet már kikapcsoltam. Bezárunk, tudják. Nem látták az ajtón az értesítést?

Nikó – Nem.

Morgan – Semmi baj. Akkor két málnaszörpöt.

Gizi – Szörpből már csak... ánizslikőröm van.

Nikó – Hát akkor...

Morgan – Akkor két ánizslikőrt.

Gizi elkészíti az italokat.

Nikó (*Morganhoz*) – Nem úgy öltözött, mint aki esküvőre készül.

Morgan – Nem bizony.

Nikó (*Gizihez*) – Ma nagyon csendes a hely. Mi történt?

Gizi – Mindenki a szertartáson van. (*A helyi újságra mutat.*) Nem olvasták? Benne van a lapban.

Morgan – Nem.

Nikó – Milyen szertartáson?

Gizi – Róbert tiszteletére! A polgármester beszéde nagyon megható volt. Majdnem elsírtam magam. Inkább hazajöttem. Annyi tennivalóm van még.

Gizi tálcára teszi a poharakat.

Morgan – Szerinted miattunk történt?

Nikó – Remélem, nem.

Gizi felszolgálja az italokat.

Gizi – Tessék, a két ánizslikőr!

Nikó – Köszönjük.

Gizi – Talán ezek az utolsó italok, amelyeket életemben felszolgálok.

Morgan – Nagyon sajnáljuk.

Gizi – De hát maguk nem tehetnek róla, igaz?

Nikó – Nem, persze hogy nem.

Gizi – Látták ezt a sok virágot? Meg a megható üzeneteket? (*Olvassa a feliratokat.*) „Máris hiányzol...” „Sosem feledünk...” „Nagy űrt hagysz magad után...” (*Könnybe lábad a szeme.*) Mindenki szerette az én Róbertemet... De az élet megy tovább. Élvezzék, amíg lehet. Gyorsan elszáll.

Gizi visszamegy a pult mögé.

Nikó – Ugye Róbert nem siklóernyőzik?

Morgan – Honnan ugrana le? Itt nincs egyetlen szikla, de még domb se. Csupa búzamező, ameddig a szem ellát.

Nikó – A környék legmagasabb pontja egy gumirakás. Mi történhetett vele?

Morgan – Attól, hogy valakiről leírják, hogy meghalt, még nem hal meg, ugye?

Nikó – Ki tudja. Ezt hívják önbeteljesítő jóslatnak.

Morgan – Minek?

Nikó – Ha valamit bejelentesz, és éppen a bejelentés miatt válik valóra.

Morgan – Például?

Nikó – Megjósolod egy jelölt győzelmét, ezért mindenki esélyesnek tartja, rászavaz, és végül tényleg megnyeri a választást.

Morgan – Értem. Mint Jézusnál. Azt mondta, Isten fia, és mártírhalált fog halni. Ezért keresztre feszítették, és mivel keresztre feszítették, istenné tették.

Nikó – Valahogy így.

Morgan – És Róbert?

Nikó – Megvicceljük azzal, hogy bejelentjük a halálát. Szívrohamot kap a hírtől, és meghal.

Morgan – Siklóernyős balesetben?

Nikó – Jó, ez azért nem illik a képbe.

Szünet.

Morgan – Lehet ebből bajunk?

Nikó – Nem tudom. De szerintem most túl messzire mentünk.

Belép Klód és Dzseki komor arccal. Klódon polgármesteri, nemzeti színű vállszalag van.

Klód – Szervusz, Gizi.

Gizi – Polgármester úr. Alpolgármester asszony.

Dzseki – Hagyd ezt most!

Klód – Ma nem vagyunk választott tisztségviselők, sem temetkezési vállalkozók.

Dzseki – Még vendégek sem.

Klód – Csak barátok.

Gizi – Azért hozhatok valamit?

Dzseki – Ma nem, köszönjük.

Klód – Megígértük neki, hogy józanok maradunk.

Gizi – Itt van veletek?

Dzseki – Kint a halottaskocsiban. Várja az utolsó útját.

Klód – Nincs túl jó állapotban. Jobb, ha nem látod.

Gizi – Biztos örül neki, hogy veletek mehet. Ugye becsuktátok a hátsó ajtót? Nehogy megint elveszítsétek egy kanyarban!

Dzseki – Ne aggódj.

Klód – Jössz velünk?

Gizi – Kiszolgálom az utolsó vendégeket, aztán csatlakozom.

Dzseki – Rendben.

Gizi – Na jó, egy utolsót az útra!

Klód – De ne túl erőset!

Gizi – Mit isztok?

Dzseki – Egy kis almapálinkát.

Klód – Nekem is.

Gizi kiszolgálja őket.

Gizi – A ház ajándéka. Élvezzétek ki, ez az utolsó kör.

Felhajtják az italt. Nikó és Morgan kínosan összenéznek.

Morgan – Még a szertartáson sem voltunk ott.

Nikó – Nem tudhattuk.

Morgan – Állítólag az újságban is benne van.

Nikó – Ha az újságban van, akkor...

Morgan – Szegény asszony. Talán negyven éve házasok voltak, most meg egyedül maradt.

Nikó – Ez a házasság kockázata. Ritkán hal meg mindkét fél egyszerre.

Morgan – Főleg siklóernyős balesetben.

Nikó – Legalább boldogan éltek együtt ennyi éven át.

Morgan – Boldogan? Biztos vagy benne?

Nikó – Nem.

Morgan – Ha ilyen a házassági boldogság, inkább egy macskával élek.

Nikó – Igen. Csakhogy a macska valószínűleg előbb hal meg nálad.

Szünet.

Morgan – Azért rosszul érzem magam.

Nikó – Én is.

Morgan – Végül is nem tudjuk, mi történt. Lehet véletlen. Lehet, hogy gyenge volt a szíve, és infarktust kapott.

Nikó – Véletlen? Ha gyenge volt a szíve, már az elnöki megválasztása is kikészíthette.

Morgan – Igazad van. Ahogy a költő mondta: a véletlen az okság tisztítótüze.

Nikó – Persze... (*Szünet.*) Tényleg így gondolod?

Morgan – A véletlenről?

Nikó – A házasságról.

Morgan – Nem tudom. Ha csak egy haldokló bolygót hagynánk a gyerekeinkre...

Nikó – Igaz. De talán a gyerekeink képesek lennének megváltoztatni a világot.

Morgan – Emlékezz a termeszekre!

Nikó – Igen, persze.

Morgan – Miért kérdezted?

Nikó – Mit?

Morgan – A házasságot.

Nikó – Csak úgy... Azért Gizi egész jól tartja magát.

Vissza a pulthoz.

Gizi – Na jó, én is koccintok veletek. Nem adhatjuk fel, igaz?

Tölt magának és nekik is, majd koccintanak.

Klód – Egészségedre, Gizi!

Dzseki – Csak egészség legyen!

Gizi – Arra gondolok, hogy Róbert soha többé nem lép be ezen az ajtón...

Klód – Gondolj inkább másra! Csak gyötröd magad.

Dzseki – Indulnunk kell. Még a végén türelmetlen lesz.

Belép Róbert, láthatóan meghatottan. Nosztalgikusan körülnéz. Nikó és Morgan veszik észre először, teljesen megdöbbennek. A többiek csak később pillantják meg, de egyáltalán nem lepődnek meg.

Klód – Na, éppen itt is van!

Dzseki – Nos, Róbert? Eljött a nyugdíj ideje?

Róbert – Egyszer át kell adni a stafétát.

Gizi – Szép kis ünnepség volt, nem?

Róbert – Igen. Szép beszédet mondtál, polgármester úr. Kicsit olyan volt, mint egy gyászbeszéd, de sebaj.

Klód – Szakmai ártalom.

Dzseki – Biztos vagy benne?

Róbert – Nem gondolom meg magam. Nem leszek olyan énekes, aki évente háromszor búcsúzik a színpadtól.

Klód – Hiányozni fogsz, Róbert. Ilyen ember már nem születik.

Gizi – Hála istennek.

Róbert – Most majd élvezzük kicsit az életet. Jövő héten a Kanári-szigetekre utazunk, ugye, Gizi?

Gizi – Nem az elnöki géppel, de nem baj. A bőrönd már bepakolva. A kódját is megtaláltuk.

Dzseki – Milyen kódját?

Gizi – A bőröndét!

Róbert – A gyár bezárása óta úgyis csak haldoklott a kocsmánk.

Gizi – Két vendégből nem lehet megélni, még ha annyit is isznak, mint ti.

Dzseki – Mi szolidaritásból ittunk, Gizikém.

Klód – A régi gyárat állítólag elfoglalták.

Róbert – Elfoglalták?

Dzseki – Naponta érkeznek fiatalok Párizsból. Már ötvenen is lehetnek.

Klód – Ha a szabad ég alatt szaporodni is tudnak, benépesítik a falut.

Róbert – De a mai fiatalok nem isznak annyi ánizslikőrt, mint régen a gyári munkások.

Gizi – Nem váltottunk időben, ez van. A kilencvenes években elszalasztottuk az internetkávézót, a kétezres években a divatos kávézót.

Dzseki – Ne haragudjatok, de már az ötvenes években lemaradtatok a zenegépről.

Gizi – Most már késő megváltozni. Dinoszauruszok vagyunk.

Róbert – És mit csinálnak a fiatalok a gyárban?

Klód – Gumiabroncsot biztosan nem.

Gizi – Legalább nem is égetik őket.

Dzseki – Azt mondják, közösségi irodát csináltak belőle.

Róbert – Mit?

Klód – Olyan helyet, ahol fiatal vállalkozók együtt dolgoznak az új cégeiken.

Dzseki – Kávézó is van, meg csocsó.

Gizi – Szóval kocsma.

Róbert – Köszönjük, hogy kölcsönadtátok a halottaskocsit a költözéshez.

Dzseki – Barátoknak természetes.

Gizi – Kell még egy forduló?

Róbert – Nem, ez volt az utolsó út.

Szünet.

Klód – Ez volt a falu egyetlen kocsmája. Hol iszunk ezután?

Dzseki – Ha egy falu kocsmája bezár, a falu is meghal.

Gizi – Majd beköltöztök a fiatalokhoz a gyárba, közösségi irodázni, és velük isztok.

Róbert – Nem tudom, hogy a temetkezési vállalkozás induló cégnek számít-e.

Gizi – Vagy újítani kellene!

Róbert – A temetkezési szakmában nem sok újítás történt mostanában.

Klód – Hagyományőrző szakma a miénk.

Dzseki – Mégis mi újat lehet kitalálni a temetkezésben?

Gizi – Mostanában nagy üzlet a környezetbarát megoldás.

Klód – Már megvan a reklámszöveg: „Csökkentse elhunyt szerette ökológiai lábnyomát! Komposztálja őt! A bolygó hálás lesz érte!”

Kiisszák a poharukat.

Dzseki – De ettől még Róbert nem tér vissza közénk.

Klód – Kocsmárost pótolni még nehezebb, mint falusi orvost.

Gizi – Pedig a kocsmárosi szakmához nem kell tizenöt évig tanulni. Ugye, fiatalok?

Nikó és Morgan udvariasan mosolyognak.

Róbert – Nekem semmilyen diplomám nincs. Érettségi mínusz tizenöt év. Mégis vittem valamire!

Dzseki – A saját erejéből jutott idáig. Igazi self-made man!

Gizi – Az önképző ember maga tanul, a self-made man pedig maga éri el a sikert. A mi Róbertünk esetében viszont...

Szünet.

Klód – És ezek a fiatalok nem vehetnék át a kocsmát?

Nikó és Morgan elképednek.

Dzseki – Tényleg, gyerekek. Ahelyett, hogy haszontalan diplomákat szereztek.

Klód – Mik szeretnétek lenni?

Morgan – Vegán vagyok, és egy állatvédő egyesületben tevékenykedem. Menhelyet szeretnék nyitni a vágóhidakról megmentett állatoknak.

Gizi – A kocsma is menhely. Menedék a munka túlélőinek, az élet hajótöröttjeinek. Itt beszélgetést és egy kis emberi melegséget találnak.

Dzseki – És te, fiam? Te mi szeretnél lenni?

Nikó – Színész. Színházban akarok játszani.

Róbert – Hogy hívnak?

Nikó – Nikó. De mindenki Niknek szólít.

Róbert – Nik micsoda?

Nikó – Nik Senki.

Klód – Nik Senki?

Nikó – Ez az apám vezetékneve.

Gizi – És azt hiszed, hogy Senki fiaként bárki lehetsz a szórakoztatóiparban?

Róbert – Színház... Én negyven éve bohóckodom a pult mögött. (*A kocsmára mutat.*) Ez az én színházam! A pult a színpad, itt adjuk elő a műsorunkat, a nézők pedig ott ülnek az asztaloknál.

Gizi – Sajnos egyre kevesebben.

Róbert (*a temetkezési vállalkozókra mutat*) – Itt vannak az állandó színésztársaim.

Gizi – Nem sztárok, de nagy színészek. Néha túl is játsszák magukat.

Róbert – Mindig akad egy hülye történetük.

Gizi – Mindig egy vicc.

Róbert – Soha rosszkedv!

Megható pillanat. Néhányan a szemüket törölgetik.

Dzseki – Ma legördül a függöny.

Klód – Ez az utolsó előadás.

Róbert – Búcsú a színpadtól.

Próbálnak uralkodni az érzelmeiken.

Gizi – Gyerünk, induljunk, különben még elsírjuk magunkat.

Róbert (*a fiatalokhoz*) – Távozáskor húzzátok le a függönyt!

Nikó – A függönyt?

Gizi – Az üzlet redőnyét.

Klód – Nem túl éles eszűek ezek.

Róbert – De jól összeillenek.

Az ajtóhoz indulnak, nosztalgikusan körülnézve.

Dzseki – Itt hagyom nektek a holnapi újságot. Találtam benne valamit, ami érdekelhet benneteket.

Az asztalukra teszi a lapot.

Morgan – Köszönjük.

Róbert, Gizi, Klód és Dzseki kimennek.

Nikó – Legalább nem halt meg.

Nikó – És szerencsére köztársasági elnök sem lett.

Nikó és Morgan elhallgatnak egy pillanatra.

Nikó – Mit gondolsz?

Morgan – Miről?

Nikó – Mi lenne, ha átvennénk a kocsmát?

Morgan – Viccelsz?

Nikó – Miért ne? Kávészínházat csinálunk belőle.

Morgan – Esténként színház, napközben macskakávézó. Most divatos.

Nikó – Pont ezt akartuk, nem? Nem hiszünk a politikában. Alulról akarjuk megváltoztatni a világot.

Morgan – Ennél lejjebbről aligha lehetne.

Nikó – Hacsak ásni nem kezdünk. Na?

Morgan – Annyi fiatal költözik most a gyárba. Újra életre kelthetnénk a falut.

Nikó – Kávészínház... Errefelé ez mégiscsak jobb ötlet, mint egy siklóernyős klub.

Morgan – Ahhoz túl lapos itt a vidék.

Nikó – Nem tudom, melyik idióta állította, hogy a Föld lapos. De biztos itt lakott.

Morgan – Nagyszerű ötlet. Ünnepeljük meg!

Morgan a pulthoz megy, ahol még ott áll az ánizslikőrös üveg. Nikó tétován követi.

Nikó – Csak így kiszolgálhatjuk magunkat?

Morgan felveszi az üveget, és két pohárba tölt.

Morgan – Ha mostantól mi vagyunk a tulajdonosok... Az új vállalkozásunkra!

Koccintanak, és kiisszák a poharukat.

Nikó – Már a legelső darabunk címe is megvan: Kocsmai álhírek!

Morgan – Álhírek? Szóval csak vicceltél?

Nikó – Nem tudom. Te?

Morgan – Majd megmondom, ha elmúlt az ital hatása. Nem szoktam inni.

Nikó – Én sem. Különös íze van ennek, nem?

Morgan – Lehet, hogy házilag főzik, traktorüzemanyagból.

Nikó – Az biztosan megmagyarázná, miért ment az agyukra.

Nikó újratölt Morgan poharába. Már kissé részegek.

Morgan – Mit is mondtak az újságról?

Nikó – Hogy van benne valami, ami érdekelhet minket.

Morgan visszaül az asztalhoz, és szórakozottan belenéz az újságba. Nikó mellé ül.

Morgan – Mi érdekelhet minket ebben a vidéki újságban?

Nikó – Biztos azt hiszik, földművesnek keresünk munkát.

A két fiatal a közönséggel szemben ül, ezért nem látják, mi történik mögöttük. A többiek halkan visszalopakodnak, vigyorogva figyelik őket. Távol maradnak, esetleg csak a hátsó függöny mögül dugják elő a fejüket.

Morgan – Ez hihetetlen!

Nikó – Mi az?

Morgan – A családi hírek között az áll, hogy három hét múlva összeházasodunk.

Nikó – Kik?

Morgan – Mi!

Nikó – Mi? Mármint te meg én? Egymással?

Morgan – Ide van írva!

Nikó – Mutasd! (*Elveszi az újságot.*) Tényleg! Biztos tévedés.

Morgan – Persze hogy tévedés! Ha három hét múlva esküvőnk lenne, csak tudnánk róla, nem?

Nikó – Gondolom.

Mindketten zavarban vannak, és egy kissé ittasak.

Morgan – Te sem tudsz semmiről?

Nikó – Nem.

Morgan – Az esküvői rovat azért mégis jobb, mint a gyászjelentés.

Nikó – Az biztos.

Morgan – Vagy megint egy önbeteljesítő jóslat...

Kínos csend.

Nikó – És ha én lennék az elnök, lennél az ország első asszonya?

Morgan – Ha már benne van az újságban...

Nikó – Virágaink is vannak.

Morgan – Három hét múlva elhervadnak.

Nikó – Harminc év múlva mi is.

Morgan újra felemeli a poharát.

Morgan – Ahogy a költő mondta: szedjük le ma az élet rózsáit!

Kiissza az italt. Nikó felvesz egy kis csokrot, letérdel, és Morgan felé nyújtja.

Nikó – Akarod-e férjedül fogadni az itt jelen lévő Nik Senkit?

Morgan elfogadja a csokrot, ezzel igent mond.

Morgan – Senki felesége... Mindig is erről álmodtam!

Előlép Klód és Dzseki. Klódon még a nemzeti színű polgármesteri szalag van, Dzseki nyakában kereszt függ. Dzseki keresztet vetve megáldja a fiatalokat.

Dzseki – Ámen!

Klód – Gyermekeim, ezennel nem hivatalosan házastársaknak nyilvánítalak benneteket!

Dzseki – Most megcsókolhatod az elhunytat!

Gizi – Az elhunytat?

Dzseki – Bocsánat! A menyasszonyt, természetesen.

Nikó – Esküvő két temetkezési vállalkozó celebrálásával...

Morgan – Két élőhalott tanúval...

Nikó – Jól kezdődik!

Nikó megcsókolja Morgant.

A többiek (*kórusban*) – Éljen az ifjú pár!

Tapsolnak, rizst szórnak. Morgan eldobja a csokrot; a temetkezési vállalkozók megpróbálják elkapni. Esküvői zene.

Sötét.

Vége.

A szerző

Jean-Pierre Martinez 1955-ben született Auvers-sur-Oise-ban. Első színpadi tapasztalatait különböző rockzenekarok dobosaként szerezte, majd szemiotikusként dolgozott a reklámszakmában. Ezt követően televíziós forgatókönyvíróként tevékenykedett, végül pedig drámaíróként tért vissza a színházhoz.

Mintegy száz televíziós forgatókönyvet és több mint 120 színdarabot írt. Művei közül több már a kortárs színházi repertoár klasszikusává vált, köztük a *Péntek 13.* és a *Strip Poker*.

Ma Franciaország és a francia nyelvű országok egyik legtöbbet játszott kortárs drámaírója. Számos darabját több nyelvre, köztük angolra és spanyolra is lefordították, és rendszeresen játsszák őket az Egyesült Államokban, Latin-Amerikában és a világ számos más országában.

Jean-Pierre Martinezt a **SACD** *(Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)* képviseli.

A hivatásos és amatőr színtársulatok munkájának megkönnyítése érdekében a szerző úgy döntött, hogy színdarabjainak szövegét ingyenesen letölthetővé teszi. Minden nyilvános előadáshoz azonban előzetesen be kell szerezni a szerző engedélyét.

A jelen szöveg szerzői jogi védelem alatt áll. A mű egészének vagy bármely részének jogosulatlan sokszorosítása, átdolgozása vagy felhasználása jogi következményekkel járhat.

Jean-Pierre Martinez kapcsolatfelvételéhez, illetve valamely darabja előadási engedélyének kérelmezéséhez kérjük, használja az alábbi kapcsolatfelvételi űrlapok egyikét:

https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/
https://comediatheque.net/contact-form/

Jean-Pierre Martinez valamennyi színdarabja és azok fordításai ingyenesen letölthetők a weboldalairól:

https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinez-dramainak-ingyenes-letoltese/

https://comediatheque.net/szinhazi-darabok-szovegeinek-ingyenes-letoltese/

A mű és annak minden része szerzői jogi védelem alatt áll.
A mű bármilyen felhasználása – különösen bármely nyilvános színpadi előadás – a szerző előzetes engedélyéhez kötött.
A jogosulatlan felhasználás jogi eljárást vonhat maga után, és kártérítési igényt alapozhat meg.

© La Comédiathèque
2026. november
ISBN 978-2-38602-521-1
A szöveg letöltése: ingyenes